Isus cel adevărat și „celălalt Isus”, unul convenabil

Domnul Isus, a urât nelegiuirea și a trăit fără păcat. El nu a făcut niciun compromis cu nedreptatea. El nu doar a predicat adevărul, ci l-a trăit în fiecare detaliu — fără ascunzișuri, fără înșelăciune, fără compromis.

A fost lumină în mijlocul întunericului, curat într-o lume murdară, drept într-o societate coruptă. Nu este de mirare că porunca Domnului Isus cu privire la neîmpotrivire și la plata birurilor a stârnit ură față de El. A fost disprețuit tocmai pentru că a expus păcatul și a cerut o neprihănire care merge dincolo de aparențe, atingând inima și faptele omului.

Și astăzi, lucrurile nu sunt diferite. Neprihănirea autentică, care condamnă furtul, minciuna și nedreptatea, continuă să provoace respingere și chiar ură.

Mulți resping pe Isus cel real și îmbrățișează un „alt Isus” — unul imaginar, care le permite să fure taxele, să mintă și să trăiască în nedreptate, fără mustrare. Dar acest „Isus” nu este Mântuitorul Scripturilor, ci o iluzie confortabilă care nu mântuiește.

Astăzi, mulți se declară născuți din Dumnezeu, dar trăiesc în contradicție cu această afirmație. Unii fură sau acceptă furtul taxelor, susțin nedreptatea și compromisurile, considerându-se totuși parte din poporul Lui.

Dar o viață nedreaptă nu dovedește nașterea din Dumnezeu. Nesocotirea poruncilor lui Hristos arată o inimă netransformată de neprihănirea divină. Scriptura e clară: nu faptele religioase, ci trăirea în neprihănire confirmă apartenența la Dumnezeu. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu.” (1 Ioan 3:10)

Adevărata naștere din Dumnezeu este precedată de o foame și o sete sinceră după neprihănire — o dorință profundă care se reflectă în fapte: în cinste, în adevăr, în renunțarea la păcat și în ascultarea de poruncile Lui. Orice formă de credință care nu produce o viață trăită în neprihănirea lui Dumnezeu este o mare amăgire. Este o realitate dureroasă: Mulți spun că Îl iubesc, dar când vine vorba de ascultare, de trăirea poruncilor Lui, aleg întunericul. Aleg confortul, aleg religia, aleg aparența — dar nu aleg Cuvântul.

Domnul Isus este disprețuit datorită Cuvântului Său care nu acceptă compromisul. Domnul spune că nu-L poți iubi și în același timp să disprețuiești poruncile Lui. „Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele.” (Ioan 14:24)

Aceasta nu este doar o chestiune de moralitate, ci o dovadă spirituală clară a stării inimii. Nesocotirea poruncilor Lui — inclusiv cele legate de cinste, dreptate, plata taxelor, renunțarea la sine și supunerea față de autoritate — nu este doar o problemă de comportament, ci o dovadă că inima nu Îl iubește pe Domnul. De fapt, mulți Îl disprețuiesc pe adevăratul Isus. Nu din neștiință, ci din împotrivire conștientă. Îl urăsc pentru că le poruncește să trăiască în curăție să renunțe la veniturile obținute pe nedrept, să se supună, să nu se justifice.

Chiar dacă spun că Îl iubesc, Îi cântă, se roagă și predică, realitatea este că Îl urăsc — exact cum spune Scriptura: „Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.” (Ioan 3:20)

Îl disprețuiesc pentru că umblă la „buzunarul” lor, pentru că prezența Lui le amenință diminuarea câștigului și le descoperă lăcomia lui Iuda, ascunsă în inimă. Îl nesocotesc prin faptele lor, trăind ca și cum El nu ar avea niciun drept asupra vieții lor.

Neprihănirea cerută de Hristos, prețuită cu moartea. Această ură a omului față de lumină a fost folosită și de Satan ca armă finală pentru a-L da la moarte pe Domnul Isus. El știe că oamenii iubesc mai mult întunericul decât lumina (Ioan 3:19), că urăsc lumina pentru că le descoperă faptele rele și că adevărul trezește împotrivire în inima celor care trăiesc în păcat.

Acest lucru se observă clar în Matei 22:15–22, unde este descris planul lui Satan bine pus la punct. El a insuflat mai marilor religioși o întrebare aparent legitimă, cu scopul de a stârni ura mulțimii nu doar împotriva învățăturii Lui, ci și împotriva lui Hristos însuși.

Deși întrebarea pare să vină de la oameni, inițiativa nu este pur omenească. În spatele acestei întrebări-capcană se află Satan, autorul planului de discreditare și eliminare a lui Hristos.

Întrebarea despre plata birului către Cezar era o provocare cu dublu tăiș. Poporul evreu detesta regimul roman nu doar din motive politice, ci și din cauza poverii fiscale apăsătoare impuse de ocupație — o povară asemănătoare cu cotele obligatorii impuse de regimul sovietic în România după al Doilea Război Mondial.

Satan a speculat această tensiune, știind că o simplă aprobare a plății birului putea aprinde ura mulțimii. Cunoscând învățătura Sa despre neîmpotrivirea față de cel ce îți ia cu sila ale tale — „Celui ce vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa” (Matei 5:40) — Satan a dorit să-L prindă într-o cursă care să permită condamnarea Lui.

Știind că răspunsul Său nu putea fi în dezacord cu propria învățătură, Satan, prin această întrebare, a reușit să stârnească ura poporului evreu. Când Domnul Isus a spus să se dea bir Cezarului, a fost perceput ca un trădător al cauzei evreiești. Aceasta a produs ura mulțimii, pentru că poruncile Lui loveau direct în dorința de a evita plata birului, în mândria, ambițiile și așteptările lor — dar mai ales în buzunarul lor, atingându-le veniturile și confortul financiar.

A obținut ceea ce urmărea: ura poporului și, printr-o minciună, o acuzație politică aparent legitimă, menită să justifice condamnarea Domnului Isus. Minciuna rostită de conducătorii religioși a fost că Domnul ar fi spus să nu se dea bir Cezarului, prezentându-L astfel ca un instigator împotriva autorității romane. Deși El afirmase clar: «Dați Cezarului ce este al Cezarului», această distorsionare a cuvintelor Sale a fost folosită pentru a-L acuza de răzvrătire și a forța o condamnare din partea lui Pilat.

Și astăzi, situația nu s-a schimbat. Ura pe care poporul a manifestat-o atunci față de această învățătură a lui Hristos este prezentă și astăzi. Cel care disprețuiește această învățătură și refuză să dea Cezarului ce este al Cezarului, de fapt, Îl urăște pe Hristos, pentru că mesajul Lui lovește exact acolo unde el iubește: în câștigul nedrept. Învățătura Domnului Isus este radicală, pentru că demască pe cel ce iubește plata fărădelegii. Ea cere o viață trăită în dreptate, în supunere față de autorități, nu în ascunderea veniturilor. Este o chemare la respectarea ordinii civile, chiar și atunci când autoritățile nu sunt perfecte.

Chiar și atunci când ni se cere ceva nedrept, Domnul Isus ne învață: „Nu vă împotriviți celui ce vă face rău” (Matei 5:39) — o invitație la renunțarea de a-ți face dreptate și la trăirea unei vieți în care neprihănirea și pacea sunt mai importante decât revendicarea dreptății proprii. Această învățătură nu oferă o cale ușoară, ci una îngustă, care trece prin lepădare de sine și cruce.

Astăzi, mulți iubesc un alt Isus — nu pe Isus cel adevărat. Îl iubesc pentru vindecările pe care le face, pentru Raiul pe care-L oferă, pentru pâinile înmulțite și pentru că le rezolvă problemele. Îl acceptă atâta timp cât nu le tulbură câștigul nedrept.

Dar Îl resping când le cere integritate, ascultare, renunțare și supunere. Reacția mulțimii din vremea Lui este aceeași și astăzi: de la admirație la ură. Mulți L-au ascultat cu uimire, dar au fost profund dezamăgiți când au înțeles că:

Domnul Isus nu va conduce o revoluție politică împotriva Romei.

Le cere supunere față de un regim nedrept.

Îi „trădează” cerându-le să plătească bir Cezarului.

În ochii mulțimii, un astfel de Mesia a fost o mare dezamăgire. De aceea, ura lor a crescut, culminând cu strigătul: „Răstignește-L!” Isaia descrie exact această reacție: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința... și noi nu L-am băgat în seamă.” (Isaia 53:3) Această ură față de Isus cel autentic nu este doar o realitate istorică, ci o trăsătură constantă a inimii omenești.

Domnul Isus a fost disprețuit pentru că nu a corespuns așteptărilor omenești. A fost urât nu pentru vreo greșeală, ci pentru sfințenia Sa, pentru curăția inimii și pentru faptul că a expus păcatul oamenilor și i-a chemat la o viață de supunere — chiar și în fața nedreptății. El însuși spune în Ioan 7:7: „Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.” Adevărul rostit de Hristos a deranjat, pentru că lumina Lui a scos la iveală întunericul din inimi.

Același dispreț persistă și astăzi. Mulți Îl admiră pe Domnul Isus pentru jertfa Sa adusă pentru păcatul nostru, dar disprețuiesc poruncile Sale — mai ales atunci când acestea le afectează interesele materiale.

Este mai ușor să iubești un „Isus” care nu cere mai nimic decât să urmezi pe Hristos cel răstignit, care cere totul. Când adevărul atinge câștigul personal, mulți preferă să închidă urechea și să întoarcă privirea.

Isus cel adevărat, așa cum este revelat în Scriptură, nu este un simplu simbol al iubirii necondiționate, ci Domnul și Stăpânul care cheamă la pocăință, la supunere, la cruce și la o viață sfântă. Nu a căutat popularitatea, ci a rostit adevărul, chiar cu prețul urii și al crucii. Scriptura este foarte clară în această privință: „Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.” (Ioan 3:19)

În contrast, Isus cel fals promovat în multe organizații religioase este o proiecție comodă: un Isus care nu condamnă păcatul, nu cere sfințenie, nu vorbește despre judecată, ci doar despre mântuirea prin har, acceptare și binecuvântare. Este un Isus care iubește necondiționat, și care nu deranjează, nu provoacă, nu cere restituire.

Această imagine falsificată este iubită pentru că: Nu cere pocăință reală, ci doar o afiliere emoțională. Nu confruntă păcatul, ci îl ignoră sau îl redefinește. Nu vorbește despre cruce, ci despre har. Nu cheamă la supunere, ci la independență spirituală.

Însă alegerea de a păstra ceea ce nu ne aparține este o ofensă directă la adresa sfințeniei lui Dumnezeu. Domnul Isus nu acceptă o pocăință parțială, ci cere o despărțire totală de nelegiuire, o întoarcere completă de la faptele întunericului.

Adevărata întâlnire cu Hristos produce o schimbare radicală — ca în cazul lui Zacheu, care nu a căutat justificări, ci a ales să repare ce greșise. Așa arată pocăința autentică: recunoaște vina, îndreaptă răul și aduce lumină acolo unde fusese întuneric.

Domnul Isus este urât pentru că ne cheamă să trăim în tot ce este drept. El nu se lasă manipulat de aparențe religioase, ci pătrunde adânc în inimă și cere adevăr. Iar adevărul cere lepădare, renunțare și restituire. El nu vine să ne mângâie în păcat, ci să ne elibereze de el. Ne cheamă să dăm înapoi lucrurile furate și ascunse. Pentru mulți, renunțarea la ceea ce au dobândit pe nedrept de-a lungul vieții pare aproape imposibilă — o povară prea grea.

Isus cel fals este iubit pentru că nu mustră cugetul și nu cere restituirea bunurilor furate. El nu insistă asupra reparării păcatului. De aceea, mulți justifică păstrarea lucrurilor obținute pe nedrept printr-o interpretare greșită a harului — considerând că Dumnezeu „nu ține cont de vremurile de neștiință” (Faptele Apostolilor 17:30).

Însă acest verset nu susține păstrarea a ceea ce a fost furat, ci proclamă chemarea universală la pocăință: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, dar poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.” Așadar, harul nu anulează dreptatea, ci o împlinește prin pocăință și reparare.

Această reparare nu este un act de bravură, nici un merit personal care trebuie lăudat, ci o dovadă a pocăinței sincere. Este o pocăință față de lucruri rușinoase, față de fapte care au fost o ofensă directă la adresa sfințeniei lui Dumnezeu. Nu este ceva cu care să ne mândrim, ci ceva care trebuie făcut cu smerenie, cu lacrimi și cu recunoașterea gravității păcatului.

El ne cheamă să renunțăm la păcatul lui Acan — la lucrurile furate și păstrate cu încăpățânare, sub justificarea că „e prea greu să le restituim”. Însă tocmai această greutate este testul pocăinței autentice. Refuzul de a renunța la ceea ce nu ne aparține arată că inima nu s-a desprins cu adevărat de nelegiuire. Dumnezeu nu caută justificări, ci ascultare deplină.

Adevărata pocăință nu caută scuze, ci caută lumină. Nu negociază cu păcatul, ci îl condamnă și îl îndepărtează. Nu este o laudă pentru curajul de a restitui, ci o recunoaștere dureroasă a faptului că am trăit în întuneric — în păcat ascuns, în nelegiuire. O recunoaștere că am trăit într-o cultură a furtului de la stat, moștenită din comunism, când se fura de la colectiv, fabrică, de la cartofi, mere, struguri, până la cuie. Pocăința adevărată înseamnă să părăsim definitiv faptele rușinoase care sunt o ofensă la adresa lui Dumnezeu.

Postarea provine din broșura „Viața trăită în neprihănirea lui Hristos”, pe care o poți parcurge gratuit, în format text și audio. Pentru alte resurse creștine, vizitează https://cuvantcurat.ro. Materiale în limba engleză pe https://www.unmodifiedword.com.